

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobkyně: **A. B. S. Z O. O. S. K.**
sídlem J. 16, X D., Polská republika
zastoupená advokátkou Mgr. Magdalénou Poncza
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2021, č. j. X, ve věci zabránění vybraných výrobků,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a obsahu podání účastníků

1. Celní úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) rozhodnutím ze dne 16. 11. 2018 zajistil cca 25 tun žalobkyní přepravovaného minerálního oleje, označeného „*olej smarowy*“, neboť nabyl podezření, že se může jednat o vybrané výrobky přepravované bez dokladu prokazujícího, že se jedná o výrobky zdaněné nebo oprávněně nabyté bez daně ve smyslu § 5 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSD“). Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 6. 2019 oprávněnost zajištění potvrdil, žalobu, kterou proti němu žalobkyně podala, zdejší soud rozsudkem ze dne 31. 3. 2020, č.

j. 65 Af 23/2019-28, zamítl, a následně zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 6. 2020, č. j. 9 Afs 96/2020-32 její kasační stížnost.

2. Správce daně pokračoval řízením o zajištěných vybraných výrobcích. V jeho průběhu dospěl po laboratorních zkouškách k závěru, že se jedná o minerální olej podle § 45 odst. 3 písm. d) ZSD, tj. vybraný výrobek ve smyslu § 1 odst. 2 písm. a) ZSD, který mohl být dopravován v režimu volného daňového oběhu přes území ČR jedinečně s některým z dokladů podle § 5 ZSD, popř. s dokladem prokazujícím konkrétní nedaňový účel použití, pokud by šlo o specifický případ oprávněného nabytí bez daně. Doklady, které předložil řidič při kontrole, ale podle správce daně ani v souhrnu nebylo možné za žádný z uvedených dokladů označit, neboť konkrétní nedaňový účel užití z nich nevyplýval a z pohledu § 5 ZSD v nich chyběl přinejmenším údaj o celkové výši spotřební daně. Správce daně tudíž uzavřel, že žalobkyně přepravovala vybrané výrobky bez náležitého dokladu, tj. nakládala s nimi v rozporu s § 42 odst. 1 písm. b) ZSD, a tudíž nebyly splněny podmínky pro jejich uvolnění. Vzhledem ke skutečnosti, že vlastníka předmětných vybraných výrobků se přesně určit nepodařilo, vydal správce daně dne 8. 3. 2021 rozhodnutí č. j. 27443-2/2021-580000-12 o jejich zabrání podle § 42d odst. 1 písm. b) ZSD.
3. Žalobkyně proti rozhodnutí o zabrání brojila odvoláním, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl.
4. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného i správce daně. Žalobní body soud stručně shrnuje takto:
 - rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť z něj neplyne, v čem mělo spočívat pochybení žalobkyně při přepravě minerálního oleje, jaké náležitosti vyžadované § 5 ZSD v dokladech absentovaly a proč žalobkyně předložené doklady neprokazují nedaňový účel použití;
 - rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť spočívá na nezákonném rozhodnutí o zajištění. Rozhodnutí o zajištění nemělo být vůbec vydáno, protože dokument handlowy, který řidič předložil při kontrole, obsahuje všechny náležitosti zjednodušeného průvodního dokladu, stanovené Nařízením Komise (EHS) č. 3649/92, o zjednodušeném průvodním dokladu pro pohyb výrobků podléhajících spotřební dani, s výjimkou identifikace celního úřadu v místě určení. Tuto skutečnost správní orgány zcela pominuly a formalisticky uvedly, že přepravovaný minerální olej nebyl přepravován s doklady uvedenými v § 5 ZSD a rozhodly o propadnutí přepravovaného minerálního oleje. Podle polského práva (země původu) ale doklady kolonku k identifikaci celního úřadu v místě určení vůbec neobsahují, přičemž takové doklady jsou v souladu s právem místa určení (Rakousko). Přes území ČR bylo zboží toliko přepravováno, proto jeho právní úprava nemůže být relevantní. Rozhodnutí Soudního dvora EU, na které odkazuje žalovaný je na věc nepřiléhavé. Měla být použita úprava evropská upravující volný pohyb zboží, ze které vyplývá, že tranzit prostřednictvím autocisterny nepředstavuje uvedení zboží do celního území státu tranzitu. Tranzitní režim je přerušen až vykládkou zboží, k čemuž na území ČR v této věci nedošlo. Teprve tehdy by mohla ČR vzniknout škoda;
 - rozhodnutí o zabrání je v rozporu s principem proporcionality dle § 5 odst. 3 a § 7 odst. 2 daňového řádu, neboť k zásahu do majetkové sféry žalobkyně došlo kvůli drobnému formálnímu pochybení žalobkyně.

5. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že toliko zopakoval svou argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí.

B. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
7. Napadené rozhodnutí rozhodně není nepřezkoumatelné. Žalovaný vystavěl své rozhodnutí na tom, že žalobkyně byla povinna disponovat při přepravě přepravovaného minerálního oleje dokladem uvedeným v § 5 ZSD, jenž nebyl při kontrole předložen, přičemž náležitosti dokladů uvedených v § 5 ZSD nebylo možné „poskládat“ ani z ostatní dokumentace, kterou řidič předložil, absentoval údaj o spotřební dani celkem (str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí). Své úvahy ohledně neprokázání nedaňového účelu použití uvedl žalovaný stručně na str. 7, podrobněji je lze nalézt na str. 5 a 6 rozhodnutí o zabrání. Není tedy pravdou, že by z rozhodnutí tato úvaha nevyplývala. Námitka nepřezkoumatelnosti zjevně důvodná není.
8. K námitce nezákonnosti krajský soud uvádí, že jádro argumentace správních orgánů spočívá v tom, že přepravovaný minerální olej je jakožto vybraný výrobek předmětem spotřební daně, nebylo prokázáno jeho oprávněné nabytí bez daně a měl být přepravován s dokladem uvedeným v § 5 ZSD, který však nebyl při kontrole předložen a ani předložené doklady jej nedokázaly nahradit v tom smyslu, že by z nich byly zjistitelné potřebné údaje uvedené v § 5 odst. 4 ZSD. Po žalobkyni nebylo vyžadováno předložení zjednodušeného průvodního dokladu, protože jím podle správních orgánů v daném případě nemusela disponovat. Vůči tomuto pro věc zcela klíčovému závěru však nesměruje žádná žalobní námitka.
9. Žalobkyně pouze namítá, že všechny náležitosti zjednodušeného průvodního dokladu stanovené nařízením č. 3649/92 obsahoval dokument handlowy, s výjimkou identifikace celního úřadu v místě určení, již však nebylo třeba uvádět, neboť to nevyžaduje právo polské ani rakouské. Ačkoli tato argumentace má jádro věci, žalovaný se jí zabýval a dospěl k závěru, že dokument handlowy vedle identifikace celního úřadu v místě určení neobsahuje také další náležitosti uvedené v čl. 2 odst. 2 nařízení č. 3649/92, konkrétně číslo jednací a datum prohlášení, fakturovanou cenu nebo hodnotu, a že jednotlivé údaje nahrazující údaje ve zjednodušeném průvodním dokladu nebyly označeny příslušným číslem a rovněž nebyly označeny jako „zjednodušený průvodní doklad pro účely daňové kontroly (výrobky podléhající spotřební dani)“ – srov. str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Ani tato skutečnost nebyla v žalobě nijak reflektována a absence dalších údajů nebyla žalobkyní zpochybněna, proto krajský soud s odkazem na čl. 2 odst. 2 nařízení 3649/92 uvádí, že se závěrem žalovaného ohledně absence dalších údajů souhlasí.
10. Námitkou souladu dokladů s polským, rakouským a slovenským právem, se již zabýval NSS v rozsudku ze dne 29. 6. 2020, č. j. 9 Afs 96/2020-32, který se týkal předmětného rozhodnutí o zajištění. NSS uvedl, že předmětná námitka je hypotetická a že „NSS nepřísluší posuzovat, zda by doklady, které řidič dopravce předal celnímu úřadu při místním šetření prováděném dne 15. 11. 2018, byly dostatečné z pohledu slovenského práva. Nepřísluší

mu ani, aby ověřoval jejich údajnou dostatečnost z pohledu práva polského, a odlišnost těchto požadavků zůstává pouze v rovině ničím neprokázaných tvrzení stěžovatelky“. S tímto hodnocením se krajský soud plně ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje.

11. Argumentací tranzitním režimem se krajský soud pro její obecnost nemohl zabývat. Žalobkyně v žalobě zmínila „předpisy o volném pohybu zboží“, které by měl soud upřednostnit, neuvedla však, o jaké konkrétní předpisy se má jednat. Stejně tak není soudu, stejně jako žalovanému, zřejmé, o jakém specifickém tranzitním režimu, na nějž by neměl dopadat ZSD, žalobkyně hovoří. Úkolem soudu přitom není domýšlet obecně uplatněné žalobní body, neboť by tím přestal být nestranným rozhodcem sporu. Odkaz na rozsudek Soudního dvora EU soud v napadeném rozhodnutí ani v rozhodnutí prvostupňovém nenalezl, tudíž je námitka nepřiléhavě užitá judikatury lichá.
12. Závěrem krajský soud nesouhlasí ani s námitkou žalobkyně, že propadnutí přepravovaného minerálního oleje je nepřiměřeným zásahem do jejích majetkových práv, který by byl v rozporu se zásadami daňového řízení. Účelem zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku a jejich případného propadnutí, resp. zabrání dle § 42 a § 42d ZSD je zamezit porušování tzv. evidenční povinnosti a regulovat distribuci a spotřebu výrobků podléhajících spotřební dani. Tím, že zákonodárce porušení této povinnosti sankcionoval zásahem do vlastnického práva k nim, vyjádřil jeho závažnost a společenskou nebezpečnost. Sankce spočívající v propadnutí (zabrání) vybraných výrobků by mohla být nepřiměřená tehdy, pokud by měla pro daňový subjekt likvidační důsledek (srov. např. rozsudky NSS ze dne 18. 2. 2016, č. j. 10 Afs 223/2015-43 nebo ze dne 23. 6. 2021, č. j. 8 Afs 166/2019-32). Takové skutečnosti ale žalobkyně vůbec netvrdila. Navíc, jak již soud uvedl výše, důvodem zabrání nebylo to, že by v předložené dokumentaci absentoval identifikační údaj celního úřadu v místě určení, nýbrž to, že přepravovaný minerální olej nebyl doprovázen dokladem uvedeným v § 5 ZSD, který má prokázat jeho zdanění. V žádném případě nejde o požadavek čistě formální. Ani tato námitka proto není důvodná.

C. Závěr a náhrada nákladů řízení

13. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 18. ledna 2023

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu